نگاه

عراق و تداوم بحران

ادامه از صفحه اول

با این حال طی چند ماه گذشته جریان صدر و چارچوب هماهنگی نتوانستند بر سر تعیین نخست‌وزیر به یک جمع‌بندی مشخصی برسند و از طرف دیگر ۲گروه کردها و اهل سنت نیز تصور داشتند که ادامه اختلافات میان چارچوب هماهنگی و جریان صدر به نفع آنها خواهد بود. در عین حال ادامه اختلافات میان چارچوب هماهنگی و مقتـدی صدر به کناره‌گیری او از سیاسـت در ماه گذشته منجر شد؛ هرچند این موضع‌گیری صدر درباره کناره‌گیری از سیاسـت در ماه گذشـته سـبب نارضایتی گسترده هواداران و حامیان او از دستگاه سیاسی و حاکمیتی عراق شد و به همین دلیل نیز هواداران صدر بلافاصله پس از کناره‌گیری ماه گذشـته او وارد منطقه سبز یا همان الخضرا شـدند و وقتی دادگاه عالی عراق اعلام کـرد که به انحلال پارلمان رأی نخواهد داد، حامیان او شورای‌عالی قضایی را نیز هدف حملات و تحصن خود قرار دادند.

با این حال، اشغال شورای‌عالی قضایی عراق با واکنش منفی دیگر گروه‌های عراقی مواجه شد و در این شرایط صدر چاره را در آن دید که از حامیانش بخواهد تا از شورای‌عالی قضایی عقب‌نشـینی کنند. صدر انتظار داشـت پس از درخواست از حامیانش برای عقب‌نشـینی از نهادهای قضایی، سـایر جریان‌های سیاسـی با او وارد مذاکره شوند و خواسته‌های او برای انحلال پارلمان را مورد پذیرش قرار دهند، اما اهداف مورد نظر صدر در این ماجرا محقق نشـد. به‌طور کلی رفتار سیاسی، سبک و سیاق سیاست‌ورزی صدر درراستای پیشبرد اهداف سیاسی خود اوسـت. اما چنین وضعیتی به تشدید درماندگی دولت عراق منجر شده و در این شرایط دولت بغداد با سرعت بیشتری به سـمت یک دولت ورشکسته حرکت می‌کند. دولت ورشکسته دولتی است که نمی‌تواند وظایف اساسی خود مانند بهداشت، آب، برق و امنیت را فراهم کند. دولت ورشکسته همچنین نمی‌تواند از حاکمیت سرزمینی خود دفاع کند. درواقع ادامه این خشونت‌ها به ضرر کل عراق

است. البته احتمالا مانند دوره‌های قبل افرادی در این شرایط میانجیگری می‌کنند و چون نظام سیاسی مبتنی بر اجماع است، نقش نخبگان سیاسی در اینگونه نظام‌ها بسیار اساسی و تعیین‌کننده است؛ لذا اگر شرایط همچنان به‌گونه‌ای باشد که نخبگان سیاسی نتوانند بر سر منافع ملی خود به یک اجماع برسند، بن‌بست پشت بن‌بست ادامه خواهد داشت و امیدی به خروج از بحران نیست؛ مانند شرایط امروز لبنان که در آن هر جریان سیاسـی‌ای به‌دنبال باج‌گیری از گروه‌ها و احزاب دیگر است؛ لذا دولت قدرتمند در بیروت تشکیل نمی‌شود. از این رو در کشـورهای منطقه که رئیس دولت قوی نیست و در واقع دولت ضعیف حاکم اسـت، وضعیت به‌تدریج بدتر خواهد شد و حضور این دولت ضعیف در منطقه بحران‌خیزی مانند خاورمیانه نیز سبب بروز ناامنی‌های بیشتر در جامعه می‌شود. در شرایط فعلی عراق نیز نمی‌توان امیدی به خروج از بن‌بست داشت و حتی اگر پارلمان تشکیل شود، مخالفان، پارلمان را هم به چالش خواهند کشید و نتایج انتخابات نیز چندان تغییر نخواهد کرد؛ از این‌رو می‌توان انتظار داشت که همین شرایط تداوم یابد.

همچنین باید توجه داشت که حاکمیت فساد نیز یکی دیگر از دلایل نارضایتی‌ها، اعتراضات و وضعیت امروز عراق است. در حالت کلی کشورها زمانی دچار فساد می‌شوند که نظام اداری کارآمد، توانایی مقاومت در برابر دست‌اندازی سیاستمداران را نداشته باشند. وقتی نظام اداری ناکارآمد است، حاکمیت قانون زیر سـؤال می‌رود و در این شـرایط سیاسـتمداران سعی می‌کنند به‌جای حرکت به‌سوی منافع ملی، به سمت حامی‌پروری حرکت و برای دسـته‌ها و تشکیلات مورد نظر خود کار کنند. در این شرایط، سیاستمداران فاسد افراد خود را به مناصب سیاسـی می‌گمارند و این وضعیت به ناکارایی سیستم سیاسی منجر خواهد شد. مسئله اصلی عراق امروز هم، حاکمیت همین شرایط اسـت. دمکراسی عراق پس از صدام بیشتر از اینکه به فرهنگ مدارا بینجامد، به سوءاستفاده از فرصت و گسترش حامی‌پروری توسط سیاسیون منجر شد و نتیجه چیزی است که امروز می‌بینیم.

دمکراسـی اجماعی حاکم در عـراق به هیـچ عنوان یک دمکراسـی تحمیلی نیسـت؛ حتی قومی هم نیست، بلکه یک ساختار اجماعی است که با مشـارکت نخبگان عراق و سازمان ملل شکل گرفته اسـت. همین مدل سیاسی را در کشورهای دیگری مانند بلژیک و هلند هم شاهد هستیم، اما اینکه دمکراسی اجماعی در عراق ناکارآمد می‌شود، ریشه در عملکرد نخبگان سیاسی دارد که به‌جای منافع ملی، منافع گروهی و حزبی را اولویت قرار داده و بیشتر از اینکه به‌دنبال توسعه ملی باشند، به‌دنبال ایجاد پایگاه سیاسی برای خود از جیب مردم هستند. این همان وضعیتی است که دمکراسی را در عراق به بن‌بست کشانده اسـت. حتی اگر این سیستم سیاسی تغییر کند، مشـکلات حل نخواهد شد؛ چون متهم اصلی بحران در عراق نه نوع دمکراسی، بلکه رفتار کارگزاران آن است.

باید بدانیم که دمکراسـی امری آموختنی است و نخبگان باید رفتار دموکراتیک را یاد بگیرند و این دمکراسی باید در مدرسه آموزش داده شـود و در خانواده و نهادهای آموزشی شکل بگیرد.

بعید اسـت که در کوتاه‌مدت بتوان راه‌حلی را برای وضعیت امروز عراق متصور بود. انتظار می‌رود که همین وضعیت ۷تا ۸ماه آینده نیز ادامه داشته باشد و پس از آن پارلمان منحل و انتخابات زودهنگام برگزار شـود. به‌طـور کلی نمی‌توان نسبت به آینده عراق خوش‌بین بود و در شرایطی که دولت ورشکسـته اسـت، احتمالا در آینده نیز با فروکش کردن درآمدهای نفتی، نزاع و تنش میان گروه‌های سیاسی بیشتر هم خواهد شد.

یکی از طرفداران مقتدی صدر پوکه‌های فشنگ و عکس او را در دست گرفته است. عکس: AFP

بغداد در برزخ

کناره‌گیری مقتدی صدر از روند سیاسی در عراق و درگیری‌های بعد از آن، این کشور را وارد یک مرحله آشفتگی کم‌سابقه کرده است

گزارش ۱

مقتـدی صـدر بـار دیگـر با تصمیمات غیرقابـل پیش‌بینی وآنی خود فضای سیاسـی و کل کشـور را بی‌ثبات کرد. او البته چند سـاعت بعد با یک سـخنرانی کوتاه تلاش کـرد آرامش را به خیابان‌ها بازگردانـد. او روز دوشـنبه در پیامی کوتاه «بازنشسـتگی قطعی» خود از سیاسـت و تعطیلی تمامی نهادهـای مرتبط با جنبش صدر را اعلام کرد. این اتفاق پس از آن افتاد که آیت‌الله سیدکاظم الحائری، یکی از مراجع عراق، اعتراضات پیروان صدر را محکوم و اعلام کرد که مقتدی صدر صلاحیت رهبری این جریان را ندارد. اندکی پس از آن، هزاران نفر از هواداران صدر بسیج شدند و به کاخ ریاست‌جمهوری و چندین ساختمان دولتی دیگر در منطقه سبز بغداد یورش بردند و ارتش را به اعلام منع رفت‌وآمد واداشـتند. این اعتراضات به سرعت به خشونت کشیده شد. بیش از ۳۰نفر در درگیری‌های میان طرفداران صدر و نیروهای امنیتی در عراق جان خود را از دست دادند و بیش از ۷۰۰نفر مجروح شدند.

مقتدی صدر به‌عنوان یکی از چهره‌های تأثیرگذار عراق شناخته می‌شـود. اما او در دورانی که عراق نیازمند دسـتیابی بـه راه‌حلی سیاسـی برای برون‌رفت از بحران بود، بارها به شیوه‌های مختلف آرامش نسبی کشور را برهم زده و فضای سیاسی عراق را به آشفتگی رسـانده است. اما شاید بتوان اسـتعفای صدر را خطرناک‌تریـن و مهلک‌ترین ضربه به بن‌بسـت سیاسـی عراق نامید. آشوب جدید، متفاوت از آشوبی بود که طرفداران جنبش صدر با اشـغال پارلمان و محوطه شـورای‌عالی قضایی عراق در هفته‌های گذشـته بـه بار آورده بودند. این‌بار پس از مدت‌ها صدای شلیک گلوله و آرپی‌جی از منطقه به‌شـدت امنیتی سبز بغداد شنیده شـد؛ صداهایی که به قیمت کشته شدن ده‌ها نفر تمام‌شده و حاکی از ورود وقایع سیاسی عراق به عصری کاملا متفاوت اسـت. با این همه سـخنرانی به‌موقع او تاکنون توانسته آشوب‌ها را در منطقه سـبز مهار کرده و معترضان را وادار به خروج از این منطقه امنیتی و حیاتی در عراق کند.

صدر کیست؟

مقتدی صـدر، فرزنـد محمدصادق صـدر، در سـال ۱۹۷۴ در کوفه متولد شد و در حوزه علمیه نجف تحصیـل کـرد. در ۲۵سـالگی حکومت صدام‌حسـین پدرش را به قتل رساند. ۴سال بعد و پس از سـرنگونی حکومت صدام، مقتدی صدر وارد میدان سیاسـت عراق شـد. از سال ۲۰۰۳ این روحانی جـوان حمله به نیروهـای خارجی را با تشـکیل سازمان سیاسـی-مذهبی-نظامی «جیش‌المهدی» سازماندهی کرد؛ گروهی که در آشوب‌های امروز عراق هم ایفای نقش کرده‌اند.

با بازشـدن فضای سیاسـی عراق پس از سقوط صدام، شـیعیان با ۳جریان عمـده حزب‌الدعوه، مجلس اعلا و جنبش صدر وارد میدان رقابت‌های سیاسـی شـدند. اما ظهور داعش در سال ۲۰۱۴ این رقابت‌ها را به حاشـیه راند. پس از شکسـت داعش، نارضایتی عراقی‌هـا از حکومت، نیروهای سیاسی سـابقا متحد را مقابل یکدیگـر قرار داد و زمینه تحکیم جایگاه صدر در عرصه سیاسـت عراق را فراهم کـرد. همراهان او در نخسـتین انتخاباتی که پس از شکست داعش برگـزار شـد، توانسـت ۷۴کرسـی به‌دست آورد و گروه‌هـای متفـاوت سیاسـی ازجملـه حزب سنی «تقدوم» به رهبری «محمدالحلبوسی» رئیس پارلمان و حزب دمکرات کردسـتان بـه رهبری «مسعود بارزانی» را با خود متحد کنـد. «چارچوب هماهنگـی شـیعیان» نتایج ایـن انتخابـات را نپذیرفـت و درگیـری بیـن دو گـروه صدرها و چارچـوب هماهنگی از همیـن زمان آغاز شـد. درنهایت صدر نتوانسـت کرسـی‌های لازم بـرای تشکیل دولت جدید را به دست آورد و سـرانجام از مجلس خارج شد و فضا را برای چارچوب هماهنگی بـاز کرد. بـا ایـن حال، نامزدی «محمد شـیعه السـودانی» برای تصدی پسـت نخسـت‌وزیری خشـم طرفداران صدر را برانگیخت و ماه گذشـته آنها را به هجوم به پارلمان و سپس دفتر شورای‌عالی قضایی بغداد سـوق داد؛ آشـوبی کـه درنهایت با پادرمیانی خـود صدر به پایان رسید. اما این ثبات نسبی تنها چند روز دوام آورد و آشـوبی جدی‌تر و خشونت‌بارتر از گذشته بن‌بست سیاسی عراق را پیچیده‌تر کرد و بغداد را بیش از هر زمانی در برزخ سیاسی فرو برد.

جیش‌المهدی، همچنان در صحنه

فراتـر از چندین‌بـاری که صـدر از فعالیت‌های سیاسی اسـتعفا داده و دوباره به جهان سیاست بازگشته، او در سال ۲۰۰۸ خبـر از انحـلال فعالیت نیروهای ۶۰هـزار نفری جیش‌المهـدی کـه از فعال‌ترین گروه‌های مسلح در عـراق بودنـد داد، اما در عمل این گـروه هرگز منحل نشـد. این گروه در سال ۲۰۰۳ با هدف مقابله بـا نیروهـای آمریکایی تاسیس شـد و در جنگ علیه داعش هـم حضور یافت. صدر در سال ۲۰۰۸ خبر انحلال جیش‌المهدی را داد، اما در دوران جنگ با داعش جیش‌المهدی که به «تیپ صلح» تغییر نام داده بود، دوباره فعال شد.

صدر یک‌بـار دیگـر در سـال ۲۰۲۰ و پـس از تـرور شهیدسـردار قاسـم سـلیمانی توسط پهپادهای آمریکایی، این ارتش را فعال کرد. از آغاز آشـوب‌های دوشنبه‌شب پـس از اسـتعفای مقتدی‌صدر از سیاسـت، اعضـای تیـپ صلـح یا همـان جیش‌المهـدی بار دیگر مسـلح به میان طرفـداران جنبش صدر آمده و به‌سـوی نیروهای امنیتی عراق که به سمت معترضان شـلیک کرده بودند، تیرانـدازی کردند تـا اعتراضات گسـترده به سـرعت به خشونت و خونریزی کشـیده شود. بنا به گزارش رسـانه‌های عراقی، ۴راکت کاتیوشـا کـه از شـرق بغـداد به سـمت منطقـه سـبز شلیک و منجر به کشته و زخمی‌شدن تعدادی از مردم شد، از سوی اعضای جیش‌المهدی شلیک شده بودند.

واکنش‌ها به آشوب جدید صدری‌ها

مصطفی الکاظمی، نخسـت‌وزیر عراق بلافاصله نسبت به وقایع اخیر عراق و هجوم طرفداران صدر به منطقه سـبز بغداد واکنش نشان داد و جلسات کابینه را تا اطلاع ثانوی به حالت تعلیق درآورد و از معترضان خواست کاخ ریاست‌جمهوری و به‌طور کلی منطقه سبز را تخلیه کنند.

هیأت معاونت سازمان ملل متحد در عراق صبح با صدور بیانیه‌ای، تحولات اخیر را «تشدید خطرناک بحران» خواند و از همه معترضان خواست منطقه بین‌المللی را ترک کرده و ساختمان‌های دولتی را تخلیه کنند. از سویی دیگر سفارت آمریکا در بغداد در بیانیه‌ای نسبت به تشدید تنش‌ها ابراز نگرانی کرد و از همه طرف‌ها درخواست کرد جنبه صلح را رعایت و از اقداماتی که می‌تواند منجر به تشدید چرخه خشونت شود، خودداری کنند.

چارچوب هماهنگی شـیعیان کـه حزب رقیب جنبش صدر محسوب می‌شـود هم روز سه‌شنبه با محکوم‌کردن خشونت‌های اخیر از همه طرف‌ها خواسـت که تنش‌زدایی کنند و بـه میز مذاکره بازگردنـد. هادی العامـری، رهبر سـازمان بدر خواسـتار آتش‌بس کامل و کاهش تنش‌ها شـد و حیدر العبـادی، رهبر ائتلاف النصر خواسـتار عقب‌نشینی همه افراد مسلح از منطقه سبز بغداد شد.

با این‌همه آخریـن واکنش مهم به آشـوب‌های اخیر را شـخص مقتدی صدر بروز داده اسـت. صدر با آغاز خشـونت‌ها اعلام کرد تـا زمانی که همه احزاب خشـونت را متوقف کنند، دسـت به اعتصاب غذا خواهـد زد. او در نهایـت عصر روز سه‌شنبه و با ادامه یافتن خشونت‌ها، در سخنرانی کوتاه تلویزیونی به‌شـدت از انحـراف اعتراضات مسـالمت‌آمیز به درگیری‌های مسـلحانه انتقاد کرد و گفت قاتـل و مقتول، هـردو گناهکار و در آتشـند و ریختن خون مردم عراق حرام است. او هشدار داد اگر طرفدارانش تا ۶۰دقیقه دیگر (پس از بیان سـخنانش) به تحصن خود مقابل پارلمان پایان ندهند از این جریان اعلام برائت خواهد کرد. صدر با انتقاد از گروه‌های شبه‌نظامی، از الکاظمی به‌دلیل حفظ بی‌طرفی تشکر کرد. همین سخنان کوتاه او روند خروج معترضان از منطقه سبز بغداد را آغاز کرد. اما هنوز مشـخص نیست پایان‌یافتن موقت خشـونت در عراق و اعـلام قطعیت صدر در کناره‌گیری از سیاسـت که چند بار هم پیش از این اعلام کرده اما به آن پایبند نماند، به معنی پایان بحران سیاسـی عراق باشد. عراق همچنان در برزخ است.

همه استعفاهای صدر

آگوست ۲۰۱۳
صدر اعـلام کـرد از سیاسـت کناره‌گیری می‌کنـد، چنـد مـاه بعد دوبـاره فعالیت‌های سیاسـی خود را آغاز کرد.

فوریه ۲۰۱۴
صدر بار دیگر از سیاست کناره‌گیری کـرد اما پـس از ۲ مـاه در انتخابـات پارلمانی عراق شرکت کرد.

مارس ۲۰۱۶
صدر از سیاسـت کناره‌گیری و دفتر خود را تعطیل کرد. پس از چند هفته و بـا وجـود پیـروزی نامزدهـای مورد حمایتـش، او بـر کناره‌گیـری خـود پافشاری کرد.

جولای ۲۰۲۱
صـدر از فعالیت‌هـای سیاسـی کناره‌گیـری کـرد. جنبش صـدر هم رسـما از انتخابات کناره‌گیـری کرد و فهرسـت نامزدهای خـود را منتشـر نکرد. اما نمایندگان مورد حمایت او پیروزی بزرگی در انتخابات به دست آوردند.

ژوئن ۲۰۲۲
ناتوانـی احزاب عـراق برای تشـکیل دولـت باعـث شـد صـدر دوبـاره اعـلام به خـروج از سیاسـت کند اما همچنـان درگیـر مذاکرات سیاسـی باقی ماند.

آگوست ۲۰۲۲
صدر در بیانیه ای اعـلام کرد به طور کامـل از رونـد سیاسـی عـراق خارج می شود. او تمامی دفاتر وابسته به جنبش صدر را تعطیل کرد.

دست خالی آمریکا در شرق و جنوب‌شرق آسیا

اغلب کشورهای شرق و جنوب شرق آسیا در تقابل چین و آمریکا بر سر تایوان در جبهه چین قرار گرفتند

گزارش ۲

دولت جزایر سـلیمان که با چین معاهده امنیتی امضا کرده، به واشنگتن اعلام کرده از ورود کشتی‌های نظامی آمریکایی به این جزیره جلوگیـری خواهد کرد. ۲تاو جنگی آمریکایی یکشنبه از آب‌های تنگه تایوان عبور کردند. چین که همواره حضور آمریکا در آب‌های اقیانوس آرام را مداخله‌گرایانه می‌داند و اخیرا نیز به‌دلیل سفر مقام‌های آمریکایی به تایوان روابطش با واشنگتن متشنج شده، در واکنش به ورود ناوهای آمریکایی به تنگه تایوان اعلام کرده بود آماده است هرگونه اقدام تحریک‌آمیز را در نطفه خفه کند. البته واکنش چین از این حد فراتر نرفت که دلیلش به اعتقاد کارشناسان، عدم تمایل پکن به تشدید تنش‌ها بوده اسـت؛ امری که می‌تواند حوزه‌های مختلف همکاری چین و آمریکا را تحت‌تأثیر قرار دهد. با این حال آنچه توجه ناظران غربی را به خود جلب کرده، حمایت اغلب کشورهای شرق و جنوب شرق آسیا (منطقه ایندوپاسیفیک) از چین در ماجرای تنش‌های اخیر پکن و واشنگتن بوده است. طی یک ماه گذشته با وجود هشدارهای صریح پکن، چند مقام ارشـد آمریکایی به تایوان سفر کردند و ۲ناو این کشور وارد تنگه تایوان شـدند. با اوج‌گرفتن تنش‌ها، اغلب کشورهای منطقه مجبور شدند موضع خود را نسبت به تقابل چین و آمریکا بر سر تایوان مشخص کنند؛ مواضعی که به نوشـته نشریه فارن‌پالسی، برای طرف آمریکایی ناامیدکننده بوده است. گذشته از اقدام اخیر دولت جزایر سلیمان که اعلام کرده اجازه ورود کشتی‌های آمریکایی به این جزیره را نخواهد داد، بیشتر کشورهای منطقه نیز در جبهه چین قرار گرفتند. فارن‌پالسی نوشته: درست است که ژاپن و اسـترالیا به‌عنوان متحدان کلیدی واشنگتن در آسیا در صف مقدم حمایت از تایوان قرار گرفته‌اند اما کره‌جنوبی متحد دیگر آمریکا رفتار متفاوتی در پیش گرفته است. در سفر جنجالی نانسی پلوسی، رئیس مجلس نمایندگان آمریکا به آسیا، پس از تایوان مقصد بعدی او سئول بود؛ جایی که این مقام آمریکایی قرار بود با «یون سوک‌یول» رئیس‌جمهوری کره‌جنوبی دیدار کند. اما این اتفاق نیفتاد و دفتر ریاست‌جمهوری کره‌جنوبی اعلام کرد او با پلوسی تلفنی صحبت خواهـد کرد. برخی ناظران این اقـدام رئیس‌جمهوری کره‌جنوبی را به اعلام انزجار او از سفر پلوسی به تایوان تعبیر کردند. یک هفته بعد وزیر خارجه این کشور با هدف توسعه روابط ۲کشور به چین رفت. همچنین سفر پلوسی به تایوان همزمان با برگزاری نشست وزرای خارجه کشورهای جنوب شرق آسیا (آسه‌آن) در کامبوج بود و این گروه فورا با انتشار بیانیه‌ای بدون اشاره به تایوان، بر حمایت کشورهای عضو از سیاست «چین واحد» حمایت کردند. براساس سیاست چین واحد، پکن تأکید دارد که جمهوری خلق چین یگانه دولت قانونی چین به‌شمار می‌رود و جزیره تایوان هم بخشـی از چین است. بسیاری از کشورهای عضو آسه‌آن ازجمله اندونزی، سنگاپور، مالزی و تایلند در حمایت از چین بیانیه‌هایی جداگانه منتشر کردند اما به تایوان اشاره مستقیمی نکردند. برای آمریکایی‌ها جای تعجبی نداشت که کره‌شمالی و میانمار از چین حمایت کنند اما واکنش هند برای آنان غیرمنتظره بود. «سـوبرامانیام جایشـانکار» وزیر خارجه هند، در اوج تنش‌ها بدون اشاره به تایوان از نظامی‌سازی منطقه انتقاد کرد. هند گرچه هیچ اشاره‌ای هم به سیاست چین واحد نداشت اما از امضای بیانیه مشترک ژاپن، استرالیا و آمریکا در حمایت از تایوان نیز خودداری کرد تا نشان دهد که می‌خواهد سیاست حسـن همجواری خود با چین را حفظ کند. در میان سایر کشورهای جنوب آسیا مانند پاکستان، بنگلادش، مالدیو، نپال و سریلانکا هم هیچ نشانه‌ای دال بر حمایت از تایوان دیده نشده است.

نقل‌قول

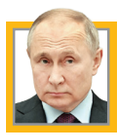

ولادیمیر پوتین
رئیس‌جمهوری روسیه
همکاری دوجانبه با کشـورهای آسـیا-اقیانوسـیه و همکاری آنها در چارچوب انجمن‌هـای تأثیرگـذاری ماننـد جامعه اقتصادی اوراسیا، در حال تقویت‌شدن و شـتاب گرفتـن اسـت. روسـیه آمـاده است تا همراه با همه شرکای علاقه‌مند بـه تـلاش بـرای بهبـود همکاری‌هـای منطقه‌ای ادامه دهد. (تاس)

احسن اقبال
وزیر برنامه‌ریزی پاکستان
خسارات ابتدایی سیل اخیر پاکستان بیـش از ۱۰میلیارد دلار بـرآورد شـده اسـت. ممکـن اسـت ۵سـال بـرای بازسـازی پاکسـتان ۲۰۰میلیون نفری که بـا کمبـود مـواد غذایـی نیـز مواجه خواهـد شـد، زمـان لازم باشـد. حدود ۴۵درصـد از کارخانه‌هـای تولید کتان هم آسیب جدی دیده‌اند. (دیلی‌تایمز)

جوزف سیکلا
وزیر صنعت و تجارت جمهوری چک
پـس از سـپری کـردن هفتـه‌ای مملـو از مذاکرات دربـاره بحران انـرژی، فراخوان جلسه فوق‌العاده شـورای انرژی اتحادیه اروپـا را اعـلام می‌کنـم. وزرای انـرژی اتحادیه اروپا روز ۹سـپتامبر در بروکسل گردهم می‌آیند. مـا باید ثبـات را به بازار انرژی برگردانیم. اتخاذ رویه‌ای در سطح اتحادیه اروپا بهترین راه‌حلی است که در اختیار داریم. (یورونیوز)

خبر

خسارت ۵,۶هزار میلیارد دلاری فجایع طبیعی تا ۲۰۵۰

افزایش فجایع طبیعی ازجمله خشکسـالی، توفان و باران‌های سیل‌آسا تا سال ۲۰۵۰ میلادی حدود ۵,۶هزار میلیارد دلار بـه اقتصادهای بزرگ جهان زیان وارد خواهد کرد. بارندگی‌های شدید و سیل در شهرهای مختلف چین، کره‌جنوبی، هند و پاکستان در سال‌جاری میلادی شـدیدا به زیرساخت‌های آب و برق و بخش کشـاورزی این کشورها صدمه وارد کرد و از سـوی دیگر، خشکسالی به تهدیدی بی‌سابقه علیه کشاورزی در اروپا تبدیل شده است. مرکز پژوهش‌های همه‌گیرشناسی فجایع طبیعی در بروکسـل، در گزارش اخیر خـود با پیش‌بینی اینکه فجایع طبیعی صدها میلیارد دلار به اقتصاد جهانی ضرر می‌زند، اعلام کرده که خسـارت این فجایع برای اقتصاد جهانی در سال گذشته بیش از ۲۲۴میلیارد دلار بوده است. کارشناسان معتقدند که تغییرات اقلیمی، شدت بارندگی‌های سیل‌آسا، آتش‌سوزی‌های گسترده، سیلاب‌ها و خشکسالی و دیگر رویدادهای طبیعی را در دهه‌های آینده افزایش خواهد داد. به‌گزارش رویتـرز، در آمریکا زیان‌های ناشی از بلایای طبیعی تا سـال ۲۰۵۰ میلادی به ۳,۷هزار میلیارد دلار خواهد رسید و به‌طور متوسط هر سال از تولید ناخالص داخلی آمریکا ۰,۵درصد کاسته خواهد شد. در چین، به‌عنوان دومین اقتصاد بزرگ جهان هم میزان خسـارت وارده تا نیمه قرن حاضر به ۱.۱هزار میلیارد دلار خواهد رسید.

کیوسک

مجله واشنگتن‌پست [آمریکا]

دکترین سیاسی بایدن ـ بلینکن

مجله واشنگتن‌پست در شماره اخیر خود در تیتری با عنوان «دکترین بایدن ـ بلینکن» به کارنامه سیاسی وزیر خارجه فعلی آمریکا پرداخته و این پرسـش را مطرح کرده که آیا بلینکن می‌تواند در جهان پرآشوب امروز سیاست خارجی آمریکا را به‌روز کند. این نشریه با اشاره به کاهش هژمونی آمریکا در سیاست خارجی در برابر رقبایی نوظهوری چون چین از ماموریت سخت دولت آمریکا در دوران پس از ترامپ نوشته و با اشاره به دیدگاه‌های وزیر خارجه آمریکا نسـبت به تحولات اوکراین نتیجه‌گیری می‌کند که مواضع او حداقل در این حوزه با واقعیت‌های موجود در تضاد است.